Inundaţia

Inundaţia

Anul 1882 se terminase cu ploi şi vijelii, iar noul an nu părea să aducă altceva mai bun. Ploaia curgea neîncetat pe pământul plin de apă, care părea că nu mai poate absorbi nimic. Toate pâraiele şi râurile crescuseră şi inundară ţara. Chiar şi marele fluviu Rin, care nu se ridica aşa de uşor, acum încetul cu încetul îşi ieşise din matcă. Numeroşii săi afluenţi din împrejurimi îşi măreau zilnic apele şi oricât ar fi împins masele mari de apă, curând Rinul nu le-a mai putut primi: ele au inundat malurile lui şi au pustiit ţara de jur-împrejurul său aducând numai frică şi sărăcie. Unele sate erau părăsite de locuitorii lor şi lăsate pradă puhoiului sălbatic. În oraşe se înmulţea zilnic numărul refugiaţilor care căutau adăpost.

Aproape de oraşul Mannheim se afla satul Rheinsdorf, care era aşezat chiar lângă Rin. În ziua de 2 ianuarie în acel sat era zarvă mare. Masele mari de apă, care creşteau mereu, prevesteau ruperea digului, singurul care mai adăpostea satul de groaznicele valuri. Plini de spaimă, locuitorii se strânseră să hotărască dacă se mai putea rămâne sau nu o noapte în satul ameninţat de ape.

Deodată se auziră strigăte. Pe o stradă veneau din satul vecin mulţi bărbaţi, femei şi copii, pe jos şi în căruţe, şi anunţau că au scăpat cu greu de apele, care intraseră cu mare putere în sat şi în faţa cărora nu poate sta nici un dig. Grăbiţi, alergau mai departe spre oraş. Cuprinşi de spaimă, locuitorii de pe Rin se pregătiră să fugă şi ei. Au luat cu ei numai strictul necesar. În căruţe au fost puşi bătrânii şi bolnavii. Animalele au fost scoase din grajduri şi în mare grabă mulţimea porni la drum, căci se apropia noaptea şi toţi se întrebau dacă vor mai găsi un adăpost în noaptea rece de ianuarie. În satul părăsit se aşternu o linişte deplină.

Dar nu plecaseră toţi. Câteva familii, care locuiau în partea de sus a satului, gândeau că pot risca să rămână pe loc. Printre aceştia era şi negustorul satului, domnul Jordan. Casa lui mare şi puternică a mai înfruntat multe inundaţii şi i se părea mai sigur, în caz de nevoie, să se adăpostească cu ai săi la ultimul etaj decât să plece la drum într-o astfel de vreme, mai ales cu soţia şi plăpândul sugar, şi să caute adăpost în aglomeratul oraş Mannheim.

Pe ajutoarele din casă, Christine şi Karl, i-au lăsat să aleagă dacă doresc să plece sau să rămână cu ei. Christine răspunse cu hotărâre: „Doar n-o voi părăsi pe doamna Jordan şi pe copii chiar acum"; şi aşa a rămas şi Karl cu ei.

Mulţumiţi de această credincioşie şi cu sentimentul că aparţin unul altuia, se apucară de lucru pentru a fi pregătiţi în caz de nevoie. Lenjeria, lemnele, alimentele şi lumina au fost duse la ultimul etaj al clădirii. Cele două fetiţe ale familiei ajutau şi ele cu veselie la această lucrare, a cărei însemnătate ele n-o înţelegeau. Lipsit de orice griji, micuţul Gottlieb dormea în leagănul lui.

După ce totul a fost pregătit, domnul Jordan plecă să se intereseze de cele două familii care au rămas în sat. Între timp se întunecase şi nimeni nu mai era prin case ca să aprindă luminile. O ploaie rece cădea mereu, iar apa de pe stradă îi ajunse până la glezne. Domnul Jordan încercă să înainteze, dar aproape de cele două case, la care dorea să ajungă, venea un pârâu care îi tăia calea. Domnul Jordan privi cu atenţie la ferestre, dar jos era întuneric peste tot, doar la ferestrele de la pod se zărea o lumină. „Bătrânul Metz nu mai are nici el încredere în digul nostru şi s-a urcat în pod", gândi domnul Jordan. Se întoarse la casa lui şi închise uşa casei, prin care apa intrase în coridor; apoi urcă sus la ai săi.

- Te şi întorci? întrebă doamna Jordan mirată. Cum e cu vecinii noştri?

- Este cu neputinţă să ajungi acolo. De pe deal vine un pârâu cu mare repeziciune, încât te apucă frica. Nu poate nimeni să-l treacă.

- Dar ar trebui să le facem cumva de cunoscut că şi noi suntem aici, zise doamna Jordan.

- Poate printr-o împuşcătură de pistol, propuse Karl.

- S-ar putea ca bătrânii să se sperie, dar putem să ne aşezăm la fereastră şi să cântăm o cântare.

S-au strâns cu toţii la fereastra deschisă şi au cântat în noaptea întunecoasă:

„Deci ia-mi, Tu, Doamne, mâna Şi mă condu,De-acum şi-ntotdeauna Precum vrei Tu.Eu singur nu pot face Măcar un pas.Deci spune-mi unde-ţi place Să merg eu azi."

Apoi au ascultat cu atenţie în caz că vor primi un răspuns. Dar nu se auzea decât ploaia şi vuietul apei, iar în depărtare vâjâitul puternic al valurilor Rinului.

- Nu au auzit nimic din cauza zgomotelor, spuse domnul Jordan închizând fereastra. Dar totuşi Unul ne-a auzit şi Lui vrem să ne încredinţăm pentru noaptea aceasta şi pentru următoarele zile. Acum haideţi să mergem cu toţii la culcare.

După ce Christine duse copiii la culcare în camera de alături şi se fă-cu linişte, o auzi pe doamna Jordan spunând soţului ci:

- Mă întreb dacă am făcut bine când le-am permis Christinei şi lui Karl să rămână cu noi, în loc să-i trimitem împreună cu ceilalţi refugiaţi. Dacă se înrăutăţeşte starea vremii, va trebui să ne facem reproşuri.

- Dar noi am cumpănit bine înainte şi am cercetat înaintea lui Dumnezeu cum ar fi mai bine şi aşa am lucrat. Noi ca oameni nu putem face mai mult. Urmările stau în mâna lui Dumnezeu.

După ce se rugă din toată inima lui Dumnezeu, adormi şi Christine, dar foarte îngrijorată în acea noapte. Pentru toţi a urmat o noapte de spaimă.

La scurt timp după miezul nopţii, se treziră toţi într-o larmă mare şi acum ştiau ce s-a întâmplat: digul s-a rupt! Alergară cu toţii la fereastră şi priveau cu groază masele mari de apă care curgeau cu repeziciune, iar din minut în minut apa se ridica tot mai sus. Dar mai înspăimântătoare, decât privelişte a din faţa ochilor lor, erau trosnetele şi zgomotele care se auzeau în încăperile de jos ale casei. Apa ajunse la jumătatea primului etaj trântind de pereţii casei bucăţi mari de lemne şi părţi din mobilă, care făceau să se zguduie ferestrele casei. A fost o noapte înspăimântătoare. Când s-a luminat de ziuă, s-au putut vedea stricăciunile aduse de ultimele ore. Toţi se îngroziră. Aproape toate casele de pe strada lor dispăruseră; o parte din ele erau acoperite de ape, iar altele erau duse de la locul lor. Şi apa continua să se ridice, iar casa se cutremura de loviturile puternice, încât locatarii se întrebau cu frică de moarte: Cât timp se va mai putea împotrivi casa noastră acestor lovituri?

Domnul Jordan încerca sa-i liniştească pe ai săi. Dar cele două fetiţe, speriate de groaznica privelişte, plângeau, iar frica pentru copiii ei o birui şi pe mama lor. Tremurând, luă pe cel mic în braţele ei şi-l sărută cu ochii în lacrimi: "Oare să ne fi ascultat Dumnezeu rugăciunea pentru acest fiu, pentru ca acum să îngăduie să ne fie luat într-un mod atât de groaznic?"

- Ce se vede acolo? strigă în acel moment Karl care privea pe fereastră. E o barcă şi în ea sunt soldaţi! Încearcă să o conducă spre strada noastră!

Privi şi domnul Jordan.

- Repede, un semnal de alarmă! Trebuie să ne facem văzuţi! strigă domnul Jordan.

Îndată a fost legată o batistă colorată de coada măturii şi au început să o fluture la fereastră. Atunci barca se îndreptă spre casa domnului Jordan. Cu respiraţia întretăiată, cei din casă urmăreau cum barca se apropia de ei cu mare greutate. Erau soldaţi din Mannheim trimişi să dea o mână de ajutor în locurile inundate. Sub ameninţarea morţii, aceşti viteji salvaseră mulţi oameni din marele pericol. Veniră până la Rheinsdorf ca să dea o mână de ajutor, căci aflaseră că nu toţi părăsiseră acel loc. Afară de cei cinci bărbaţi, care alcătuiau echipajul bărcii, mai luaseră încă şase persoane, încât barca era aproape plină şi se întrebau plini de spaimă dacă scapă luând şi pe alţii.

Între timp soldaţii reuşiră să ajungă la casa negustorului. Bărbaţii au dat de înţeles că vor încerca să ajungă de partea cealaltă a clădirii, unde viitura apelor nu era aşa de puternică. Acolo era unul din dormitoarele familiei şi toţi alergară acolo. Au desprins din balamale canatele ferestrei, iar soldaţii au înfipt două cârlige în parapetul acesteia şi au tras barca chiar sub fereastră. -

- Câte persoane sunteţi? strigă comandantul.

- Patru adulţi şi trei copii! răspunse negustorul.

- Doi adulţi şi copiii, mai mult nu putem lua, barca este deja supra-încărcată, răspunse comandantul. Repede, hotărâţi cine vine cu noi; pe ceilalţi îi vom lua mai târziu! Dar repede că nu mai e timp de zăbovit! Apa creşte tot mai tare!

- Copiii şi femeile mai întâi! hotărî domnul Jordan. Karl, tu şi cu mi-ne vom rămâne şi ne vor lua mai târziu.

- Nu, nu, strigă doamna Jordan, fără tine nu îndrăznesc să cobor în barcă! Te rog, lasă-mă pe mine aici, te rog...

- Pentru numele lui Dumnezeu, hotărâţi-vă odată! strigară soldaţii, când o bucată mare dintr-un acoperiş lovi uşor barca. Trebuie să plecăm de aici, altfel nu ajunge nici unul cu bine la ţărm!

- Mai întâi soţul, apoi soţia, dădu ordin comandantul. Iar apoi cei doi tineri vor coborî şi pe copii! Repede!

Domnul Jordan sări în barcă şi apoi îi ajută soţiei să coboare.

- Dar numai cu Gottlieb! striga descurajată doamna Jordan. Dar Christine îi spuse că nu trebuie să-şi facă griji că micuţul va fi adus şi el, iar ea să se îngrijească de fete să le ajute la coborâre. Fetele au coborât fără să se lovească, apoi Christine alergă la leagănul micuţului Gottlieb şi, acoperindu-l cu o pătură, îl aduse la fereastră. Se îngrozi! Barca se depărtase cam doi, trei metri de peretele casei fiind purtată cu putere de valuri. Chiar când Christine alergase la leagăn, Karl fu cuprins de panică şi se aruncă în barcă. Fiind acum deplin supraîncăr-cată, barca începu să se legene aşa de puternic, încât soldaţii de-abia puteau s-o mai ţină în echilibru, şi astfel a fost dusă departe de casa negustorului.

Îngrozită, Christine privea în urma bărcii care era ameninţată să se răstoarne în orice moment. După câteva clipe, dispăru din ochii ei.

Micuţul Gottlieb începu să plângă. „Biet copilaş", încerca Christine să-l mângâie, în timp ce şi ochii ei erau plini de lacrimi, „poate ţi-e frig. - Vino şi te voi aşeza iarăşi în pătucul tău cald." Plecă cu micuţul din camera rece; dar ce privelişte groaznică avea în faţa ochilor!

O parte a casei se prăbuşise, casa de alături dispăruse, iar prin găurile mari din ziduri se vedea apa. Podeaua camerei şi a bucătăriei se lăsase într-o parte şi în unele porţiuni căzuse cu totul. La parter apa vuia şi arunca într-o parte şi alta mobila şi toate lucrurile din camere.

Plină de spaimă, Christine îşi întoarse privirea de la groaznica privelişte şi alergă după lemne şi alimente, în cazul că trebuia să aştepte mai mult timp întoarcerea bărcii pentru salvarea lor. Nu mai îndrăznea să intre în bucătărie de teamă să nu se prăbuşească podeaua. Cu ajutorul unei mături a reuşit să tragă câteva bucăţi de lemne şi a făcut foc în camera din spate. La căldura camerei, copilaşul se simţi bine şi curând adormi.

„Când se va trezi îi va fi foame", gândi Christine şi alergă înapoi în bucătărie unde cu o seară înainte domnul Jordan pusese un dulăpior cu tot felul de alimente. Dar cum să ajungă acolo? Dulăpiorul era într-o parte a camerei care se lăsase destul de mult. Cu mătura nu avea ce face aici. Îi veni o idee. Aduse o sfoară din pod şi legă de ea un cârlig. Cu multă răbdare încerca să arunce cârligul după dulăpior, dar greşea de fiecare dată. La o nouă încercare cârligul se prinse de dulăpior şi reuşi să-l tragă aproape ca să-l prindă cu mâna. Dar în ultima clipă podeaua se prăbuşi şi dulăpiorul îi scăpă din mâini.

Îngrozită, Christine privea în adânc unde dulăpiorul dispăru împreună cu podeaua. Ce să facă acum? Deplin descurajată, se întoarse la micuţul Gottlieb care se trezise şi aştepta laptele. Ce să-i dea? Cum îl va putea linişti până la întoarcerea bărcii? Şi dacă nu se întoarce, ce va face? Ce gând groaznic! Alergă prin camerele, prin care se mai putea umbla fără grijă, să caute ceva de mâncare; poate va găsi o bucăţică de prăjitură,

un ou, puţin lapte... Găsi o bucată de pâine şi puţină şuncă rămase de seara pe masă; dar ce putea să-i dea micuţului Gottlieb? Cu acel dulăpior pierduse orice speranţă.

Până la urmă se ridică şi încercă să coboare câteva scări. În mână avea o oală, o umplu cu apă murdară apoi o puse la foc. Ce altceva pu-tea să-i dea de băut? Între timp Gottlieb deveni neliniştit şi începu să plângă. După ce apa a fiert, a luat oala jos şi cu linguriţa i-a dat copilului câteva picături. Flămând, copilul înghiţi neobişnuitul lichid. Dar începu din nou să plângă. Christine îl mângâia şi îi şoptea cuvinte frumoase, dar copilului îi era foame căci îi lipsea laptele obişnuit. Ea se apropie de fereastră şi privi peste ape. Nu se arăta nici o barcă.

Ca printr-o minune, barca supra-încărcată, care luase cu sine şi pe familia Jordan, cu toate loviturile primite, ajunse cu bine la mal. După ce ajunse pe pământ, rugăciunea doamnei Jordan a fost: „O, Tată ceresc salvează pe micuţul Gottlieb şi pe credincioasa noastră Christine!" Dar barca fusese deja zile de-a rândul folosită şi suferise aşa de multe lovituri, încât nu mai era posibilă o nouă călătorie. Soldaţii primiseră, de altfel, un alt ordin pentru o lucrare mare. Pentru o nouă călătorie la cei rămaşi în casa domnului Jordan nu mai era timp.

Doamnei Jordan i se rupea inima de tristeţe. Negustorul şi-a condus soţia şi cele două fiice la casa fratelui său unde au fost primiţi cu dragoste. După ce ajunse la ţărm, Karl se despărţi de familia negustorului şi se făcu nevăzut.

După ce domnul Jordan îşi aşeză familia, porni să caute un cunoscut barcagiu. Domnul Jordan a insistat să meargă cu alţi bărbaţi curajoşi să salveze şi pe cei doi care rămăseseră în casă. Dar omul a refuzat. El spunea că Rinul nu se va mai ridica, cerul se va lumina, iar ce nu s-a prăbuşit până acum, va rămâne în picioare şi mai departe.

Când domnul Jordan l-a rugat să-l ajute să salveze viaţa copilului, barcagiul a rămas mai departe nepăsător.

După mai multe încercări nereuşite, domnul Jordan se întoarse acasă şi încercă să-şi liniştească soţia care căzuse la pat.

Între timp Christine petrecuse ore groaznice şi privea cu spaimă la noaptea care se apropia. Când s-a întunecat, a ştiut că nu mai era nici o speranţă de scăpare. Se îngrijora pentru copil. Singurătatea, larma, frica prăbuşirii întregii case n-o nelinişteau aşa de mult ca grija pentru micuţul Gottlieb. Spre seară plânse nespus de tare, iar peste noapte deveni fără putere, încât nu mai putea să bea nici măcar o picătură de apă. Plânsul lui obosit îi străpungea inima, încât ea pierduse orice curaj. Plângând cu amar, s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor.

În noaptea aceea nu avusese somn. Când se crăpă de ziuă, urcă în pod ca să privească de acolo după ajutor. Era o priveliște groaznică! În lung şi în lat nu se vedea altceva decât apă, doar ici-colo se putea zări câte un vârf de pom, un turn de biserică sau un acoperiş înalt.

Apa ducea cu ea tot felul de lucruri: mese, scaune, paturi, coşuri, podele şi multe altele. Christine privea dezamăgită peste valuri, când deodată ceva îi atrase atenţia: o masă cu picioarele în sus pe care stătea liniştită o pisică. „Tu ţi-ai ales un locşor sigur", gândi Christine. „Masa va fi luată la următorul pod cu alte lucruri şi vei scăpa."

Nu, aici nu era nici o scăpare! Christine alergă la micuţul Gottlieb. Între timp se luminase bine de ziuă. Se sperie când se aplecă peste pătuc şi văzu cât de mult se schimbase micuţul. Îngenunchie lîngă el şi plânse cu suspine: „O, ce să fac, ce pot să fac pentru tine, comoara mea?"

Deodată îi veni un gând. Se ridică repede de pe genunchi. Se gândi să-i facă micuţului o barcă pentru a-l pune în ea - ca şi pisica pe care o văzuse plutind pe apă! Cu siguranţă vor descoperi copilul şi-l vor duce într-un loc sigur! Foarte fericită de ideea ei, luă masa şi o întoarse cu picioarele în sus, aduse un coş de rufe din pod, puse coşul pe masă şi îl legă bine cu o sfoară de cele patru picioare în aşa fel, încât să nu alunece sau să se răstoarne. Cu toate că mâinile îi tremurau, scrise mare şi clar pe un carton:

„Gottlieb Jordan din Rheinsdorf. Fie-vă milă de copil, daţi-i ceva de mâncare şi duceţi-l la negustorul Jordan din Mannheim."

Acest carton îl prinse bine de coş. Apoi aşeză micuţul în coşul pregătit. Îi mai dădu câteva picături de apă pe care micuţul le înghiţi într-un plâns aproape stins.

Acum însă, când Christine a vrut să-l scoată pe copilaş cu vaporaşul său, parcă nu mai îndrăznea. Se gândea la pericolul la care îl expunea pe micuţul Gottlieb şi la răspunderea care şi-o lua asupra ei. Nedumerită, îndoielnică, stătea şi se gândea. Să renunţe oare la planul ei? Cel puţin mai târziu nu i-ar putea face nimeni reproşuri! Dar oare de frica reproşului să lase pe micuţul Gottlieb să moară? Şi nu se părea că orele îi sunt numărate? Cu siguranţă, curând va muri de foame!

Cu sufletul plin de spaimă, Christine îngenunchie încă o dată lângă micuţ şi-L rugă pe Dumnezeu să-i arate ce să facă şi să-i dea izbândă în lucrarea de salvare. Atunci îi reveni curajul şi încrederea. Îşi aminti de cuvintele domnului Jordan: „Noi oamenii nu putem face mai mult decât să cercetăm şi să reflectăm înaintea lui Dumnezeu şi să lucrăm după aceste îndemnuri, iar urmările sunt în mâna Lui." Mai sărută o dată faţa micuţului, apoi ridică masa cu toată puterea ei peste fereastră şi o lăsă încet în jos. Mai trebuiau însă vreo două, trei palme până la apă şi astfel ea lăsă să cadă masa în apă. În câteva minute masa era în mijlocul valurilor.

Christinei i se rupea inima. Ce făcuse? Cât ar fi dorit să întoarcă totul, dar era prea târziu! Cum a putut ea să încredinţeze copilul valurilor sălbatice? Dar se putea vedea cum coşul se legăna ca un leagăn, iar cartonul prins de coş se zărea din depărtare. L-a urmărit cu privirea până nu l-a mai văzut.

Christine se retrase de la fereastră. Acum, când nu mai putea face nimic pentru copil, simţea cât era de obosită. Abia se mai ţinea pe picioare. Căzu în patul, în care ultima noapte aproape nu dormise deloc, şi închise ochii. Nu mai dorea să vadă acele valuri groaznice. Nu mai dorea să se gândească dacă a lucrat bine sau nu. Totul era în mâna lui Dumnezeu. „Facă-se voia Ta", spuse ea din adâncul inimii. Christine fu cuprinsă de o mare încredere şi în curând adormi adânc, cu toate că vuietul valurilor scutura casa din temelii.

La podul din Mannheim era strânsă în zilele acelea o mulţime de oameni care privea cu uimire la viitura puternică a apei, dar şi la muncitorii ocupaţi cu strângerea lucrurilor.

- Aşa de dimineaţă iarăşi la lucru? strigă unul dintre spectatorii de pe pod la bărbaţii care lucrau din zorii zilei.

- Atât timp cât apa aduce ceva, trebuie să lucrăm şi noi, răspunse unul dintre muncitori.

- Cum este nivelul apei faţă de ieri seară?

- Nu s-a ridicat, dar nici n-a scăzut. -

Ce se vede acolo plutind? întrebă deodată o femeie arătând spre un obiect care se îndrepta spre pod.

- Poartă un steag - poate un semnal de alarmă?

- E o masă răsturnată, zise unul dintre muncitori. Toate privirile s-au îndreptat spre micul vehicul. Cu prăjini lungi, reuşiră să tragă masa la mal.

- Un copil într-un coş! Uitaţi-vă! Mulţi oameni se strânseră, mirându-se de o astfel de minune.

- Cu adevărat, un copil mic!

- Cu siguranţă este mort!

- Dar de unde vine oare?

Repede a fost desfăcută sfoara şi coşul a fost pus pe mal. O femeie se apropie şi îl luă pe micuţ, apoi îl înveli în şalul ei mare de lână.

Trăieşte, spuse ea mulţimii care se adunase. Eu mă pricep la aşa ceva. Copilul este pe jumătate mort de foame şi de frig, are nevoie de căldură şi de mâncare.

Descoperiră pe carton numele micuţului. Numele Jordan avea în oraşul Mannheim un răsunet bun şi cei mai mulţi îl cunoşteau.

- Daţi copilul, doamnă, şi-l vom duce numaidecât domnului Jordan! -

- Bine, bine, oameni buni, dar lăsaţi-mă pe mine să-l duc! Voi îmi zdrobiţi puişorul cu palmele voastre aspre, îl duc eu mai bine acolo. Luaţi voi masa şi coşul! Ce se vor mira când vom ajunge cu un întreg alai!

Şi într-adevăr o mulţime de oameni se puse în mişcare spre casa domnului Jordan. În faţă mergea femeia cu copilul înfăşat în şalul de lână. Apoi veneau doi muncitori cu masa, al treilea ducea coşul, al patrulea semnalul de atenţionare. Păşeau tot mai repede. Alergând, femeia urcă scările şi sună îndelung.

O fată, care slujea în casă, deschise şi întrebă mirată:

- Ce doriţi?

- Lapte cald pentru micuţul Gottlieb, dar repede că este aproape mort de foame!

Fata zăbovi o clipă, dar privirea femeii cu legătura în braţe o făcu să alerge înapoi în cameră. Împreună cu servitoarea, apăru în cadrul uşii şi una din surorile micuţului „Moise", curioasă să vadă cine îndrăznise să sune aşa de îndelung. Copila nu putea să-şi vadă frăţiorul deoarece era complet învelit în şal, dar deodată văzu perniţa cu floricele a lui Gottlieb care era în coş. Se întoarse şi strigă cu putere:

- Mamă, a venit frăţiorul nostru!

Femeia merse după fetiţă şi acum era la patul doamnei Jordan.

- Doamnă Jordan, fiul dumneavoastră..., şi mai mult nu putu spune văzând marea mirare şi bucurie din ochii mamei.

- Este adevărat, este posibil? strigă ea cu îndoială şi întinse mâinile şi luă copilul în braţele ei.

Aproape nu mai era de recunoscut micul omuleţ şi doamna Jordan se temea că nu va mai trăi. Îl luă în braţe şi-l strânse la piept. Deodată micuţul deschise ochişorii. Ce fericire pentru mamă când a putut să-şi strângă copilaşul părăsit la pieptul ei! Ce bucurie! Abia atunci se gândi să întrebe de unde vine copilul şi cui trebuie să-i mulţumească pentru salvarea lui.

- Mie nu, răspunse scurt femeia. Poate oamenii care sunt afară ştiu, şi, până să-i spună doamna Jordan un cuvânt de mulţumire, femeia aceea dispăru din casă.

Între timp oamenii cu masa şi coşul ajunseră în coridor, unde se strânse toată familia şi bărbaţii povesteau despre salvarea minunată a copilului. Domnul Jordan, care în acel timp era pe drumuri căutând un mijloc de deplasare în satul lui, aflase din toate părţile vestea sosirii micuţului. Alergă acasă. În curte era o mulţime de oameni care îi relatară amănunţit totul cum se petrecuse. Apoi alergă repede în camera soţiei care îi arătă, cu ochii în lacrimi de bucurie, pe micuţul Gottlieb care, după ce-şi linişti foamea, adormise. Pentru părinţi era o clipă de nespusă fericire după o aşteptare groaznică. Şi oamenii care ajutaseră la salvarea copilului s-au bucurat împreună cu ei şi au primit mulţumirile familiei negustorului.

Domnul şi doamna Jordan se gândeau acum la Christine. De ce încredinţase ea oare copilul apei? Ce se întâmplase cu ea? Li se părea că le-ar lipsi unul din proprii lor copii, atât timp cât nu o aveau pe Christine lângă ei. Unde o fi?

Cu siguranţă a existat un acut pericol de moarte, altfel ar fi fost imposibil să se despartă de micuţul Gottlieb. Însă ea o fi scăpai de pericol? Sau s-a înecat în valurile de sub dărâmăturile casei?

Bărbaţii, care aflaseră de salvarea neobişnuită a copilului, au promis că vor merge în aceeaşi zi la Rheinsdorf. Domnul Jordan dorea să-i însoţească.

Christine se trezi din somnul bun de câteva ore şi prima ci privire s-a îndreptat spre apă. Cu bucurie, constată că nivelul apei nu se mai ridicase. Dar de ce nu venea nici o barcă ca s-o salveze? Groaznica posibilitate ca barca cu iubiţii ei să nu fi ajuns la ţintă o neliniştea tot mai mult. Şi micuţul copilaş? Din nou o năpădiră îndoieli cu privire la hotărârea ei de a se despărţi de micul băieţel. Ce va spune domnul şi

doamna Jordan dacă îi va întâmpina fără copil?

Auzi deodată plesniturile unei vâsle şi strigăte puternice. Alergă la fereastră. Nu departe de casa lor, venea o barcă condusă de ţăranul Metz în care era soţia şi fiul lui. Christine strigă şi dădu din mâini ca s-o ia şi pe ea. Lucrul acesta nu era aşa de uşor. Barca făcută de Metz era greu de condus în direcţia dorită. Până la urmă reuşiră s-o aducă aproape dc una din fereastrele casei domnului Jordan, şi astfel Christine izbuti să sară în barcă.

Şi-au împărtăşit unii altora evenimentele ultimelor zile de groază. La început Christine nu le-a spus nimic despre cele întâmplate cu micuţul Gottlieb. Numai după ce barca ajunse la mal, le spuse şi despre încercarea de salvare a copilului. Toţi trei ascultau curioşi vorbele ei. Dar când terminase, doamna Metz spuse:

- Aşa ceva nu aş fi putut face! Să laşi un copil în voia valurilor apei? Mai bine l-aş fi lăsat să adoarmă pentru totdeauna în pătucul lui.

- Aşa gândesc şi eu, dădu din cap bărbatul. Poate o viaţă întreagă îţi vei face reproşuri..., spuse ţăranul, dar amuţi după ce privi faţa Christinei.

Fata se sperie atât de tare, încât aproape nu mai putea merge. Când se apropiară de oraş, se despărţiră cu un salut scurt. Christine ştia unde locuieşte fratele domnului Jordan. Cu orice preţ trebuia să afle cât mai curând posibil dacă Gottlieb a fost găsit. Aproape de casă se întâlni cu o consăteană, una din mulţii refugiaţi care găsiră în oraş un loc dc scăpare. Christine o salută şi o întrebă:

- Ştii ceva despre domnul Jordan şi familia lui?

- Christine, tu? O, aproape nu te recunoşteam! Arăţi foarte rău! Ce-i cu tine? Palidă ca peretele, udă, murdară... Copilo, ce s-a întâmplat?

- Trebuie să ştiu ceva despre domnii mei! Poţi să-mi spui sau nu?

- Nu ştiu nimic mai îndeaproape; erau aproape să se înece şi apoi, în ultimul moment au fost salvaţi. Acum au ajuns cu bine şi locuiesc aici în Mannheim la fratele domnului Jordan. Nu ai mai fost ultimele zile pe la ei

- Nu, dar trebuie să merg repede la ei, îţi voi povesti altă dată mai mult - am numai încă o întrebare: Ai auzit ceva despre micuţul Gottlieb?

- Nu, Christine; noi avem necazurile noastre prin care am trecut şi nu ne-am mai putut interesa de ceilalţi oameni, vaca noastră bună...

- Îmi pare rău, răspunse Christine, căreia îi ardea pământul sub picioare de nerăbdare. Grăbită, o luă la fugă. Cealaltă fată o privi clătinând din cap.

Cu cât se apropia de casa unde locuia domnul Jordan, cu atât îi venea mai greu. Ce va răspunde când va fi întrebată de copil? Ce jale va începe când se va înfăţişa în faţa lor fără Gottlieb! Acolo era casa. Se îndreptă spre uşă. Stătea şi asculta. Auzi deodată râsul celor două fetiţe. Tocmai dorea să bată la uşă, când din altă cameră se auzi vocea micuţului. Inima începu să-i bată cu putere. Nu mai era în stare să aştepte nici o clipă şi deschise fără a mai bate. Domnul Jordan stătea lângă soţia lui care privea cu un zâmbet fericit la micuţul Gottlieb. În grabă Christine intră în cameră şi se aşeză alături de doamna Jordan şi începu să plângă.

Domnul şi doamna Jordan aproape nu ştiau ce să mai spună de bucurie. Prin câte o fi trecut Christine! A trebuit să treacă un timp până când a fost în stare să se liniştească şi să-şi povestească întâmplările. Christinei i se luă parcă o piatră de pe inimă, când află că felul cum a acţionat ea a fost corect, salvând astfel viaţa lui Gottlieb. Doamna Jordan o strângea mereu în braţe.

- Tu ai salvat viaţa copilului nostru! Tu ne eşti tot atât de dragă ca şi unul din copiii noştri!

- Tu ţi-ai arătat curajul! Lui Dumnezeu să-I fie aduse mulţumiri că a dat binecuvântare în tot ce-ai făcut! De câtă durere ne-a scăpat El!

- Pentru aceasta doresc să-I mulţumesc toată viaţa mea, răspunse Christine strălucind de bucurie.

- După cum ne-a spus medicul, băieţelul nu mai rezista mult fără hrană. Era prea slăbit şi trebuie să-l îngrijim bine ca să prindă iarăşi putere, spuse doamna Jordan.

- O, cît de mult doresc să vă ajut în acest scop, o asigură Christine, abia aştept să-1 văd că bea lapte pe săturate!

Micuţul deschise ochii privind-o pe Christine care îl ţinea în braţe, apoi zâmbi şi adormi din nou într-un somn liniştit.

Christine era fericită. Zilele de groază ale inundaţiilor o legaseră intim de familia Jordan şi îi conduse pe toţi mai aproape de Dumnezeu, a cărui bunătate şi ajutor le-au simţit cu toţii în astfel de încercări grele.

* * *

“Doamne, Tu eşti stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu eşti stânca mea, în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă, şi întăritura mea!” (Psalm 18.2)

clickbible.org